

Chương 15

Vài tuần sau đó trôi qua như gió thoảng khi cuối cùng Cassandra cũng làm xong chiếc hộp kí ức cho con. Lần đầu tiên trong đời, cô mới thực sự cảm thấy an toàn.

Cảm giác vô cùng thành tựu.

Chris và Kyra, cô nàng Apollite mà Chris mới hẹn hò, dành phần lớn thời gian ở trong căn hộ. Kyra là một cô gái dễ chịu, thường giả bộ không nhớ ra Wulf để trêu tức anh.

Cô gái Apollite mảnh khảnh, cao ráo thường nhìn anh vô tội và hỏi, “Tôi có biết anh không nhỉ?”

Wulf bực mình vô cùng, nhưng những người khác lại thấy thích thú.

Cái thai trong bụng cô dần lớn lên, Cassandra nhận ra thêm một lý do tại sao Daimon không thể có con. Cô khát máu khủng khiếp. Từ lịch truyền máu hai tuần một lần giờ thành hàng ngày, và suốt hai tuần qua, cô thậm chí cần tới hai, ba lần truyền mỗi ngày.

Con khát gia tăng khiến cô lo lắng. Như thế có phải con cô thiên tính Apollite nhiều hơn phần người không?

Bác sĩ Lakis nói rằng chuyện đó không ảnh hưởng đến hệ thống sinh học của đứa trẻ và cô nên bình tĩnh. Nhưng cô không làm thế được.

Suốt đêm, cô càng mệt mỏi tới mức không muốn cử động nữa. Cô đi ngủ rất sớm, trước cả bình minh, cô muốn nằm nghỉ vài phút.

Wulf bước vào phòng, đánh thức cô dậy để kiểm tra tình hình cô thế nào.

“Em đang ngủ mà,” cô nạt anh. “Để em yên đi.”

Anh giơ hai tay đầu hàng trong tiếng cười sảng khoái, rồi trèo lên cuộn mình sau lưng cô. Cô phải thừa nhận cô thích anh ở bên cảm nhận bàn tay anh đưa lên bụng cô.

Như thế đứa bé biết lúc nào là tay Wulf đặt lên trên đó. Nó sẽ sôi động hơn như thể muốn cất lời, “Chào bố, con không thể chờ thêm nữa để ra ngoài gặp bố.”

Đứa trẻ cũng phản ứng cả với giọng của bố nó.

Nhắm mắt lại, Cassandra cố ngủ tiếp nhưng chẳng dễ gì vì anh chàng Chân bự tí hon bắt đầu nhảy điệu fandango trong bụng, rồi sau đó quyết định sẽ thúc vài cú vào mạng sườn cô.

Cô nằm đó suốt một tiếng tới khi những cơn đau thắt lưng ập tới. Trong hai mươi phút, cô nhận ra cơn co thắt dần ổn định.

Wulf vẫn đang ngủ yên lành thì bị Cassandra gọi dậy.

“Con sắp ra rồi,” cô hỏn hển.

“Em chắc chứ?” Nhưng nhìn vẻ mặt trầm trọng của cô, anh biết được câu trả lời cho câu hỏi thừa thãi ấy.

“Được rồi,” anh nói, cố tỉnh dậy, xua tan đám mây mù trong bộ não. “Em ở đây, anh sẽ gọi toàn quân đoàn đến.”

Anh chạy ra khỏi phòng để đánh thức Kat và kêu Chris đi mời bác sĩ tới, rồi anh lại chạy về phòng ngủ để ở cạnh Cassandra, lúc này cô đã rời giường để đi lại.

“Em đang làm gì vậy?”

“Em đi lại một chút để đỡ đau hơn.”

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu,” Kat nói trong lúc bước vào phòng. “Đứa trẻ sẽ không chào đời bằng cái đầu tiếp đất đâu.”

Wulf không chắc lắm, nhưng anh biết tốt hơn là không nên cãi nhau với bà bầu Cassandra. Cô rất nhạy cảm và cũng đa cảm khi cô muốn, cô sẵn sàng giữ giọng đánh đá nhất ra.

Thế nên cứ để cô làm theo ý mình thì hơn.

“Anh có thể giúp gì không?” Wulf hỏi.

Cassandra thở hỏn hển. “Gọi ai đó tới đẻ hộ em được không?”

Anh cười phá lên. Cho tới khi bị cô lườm cháy xém.

Cố nín cười, anh hắng giọng. “Giá anh có thể làm thế.”

Tới lúc bác sĩ đến, Wulf đang đứng cạnh cô, ôm lấy bụng cô và cố giúp cô thở qua những cơn co thắt. Anh có thể cảm nhận bụng cô thít lại trong lòng bàn tay anh và biết chính xác lúc này cô sẽ thốt ra câu chữ thè vì quá đau.

Anh ghét khi phải thấy cô trải qua tất cả chuyện này. Cô vã mồ hôi vì kiệt sức và cơn đau đẻ gần như chỉ mới bắt đầu trước khi con trai anh tới với thế gian này.

Từng giờ trôi qua chậm chạp trong lúc mọi người xăm xăm với việc của mình còn Cassandra thì thét lên những lời chửi rủa và anh, rồi tất cả đàn ông trên thế giới này, thậm chí cả các vị thần.

Wulf nắm lấy tay cô, lau mồ hôi trong lúc bác sĩ chỉ thị việc họ phải làm.

Hơn năm giờ chiều, con trai anh cuối cùng cũng ra đời.

Wulf nhìn chăm chú đứa bé tí hon trên tay bác sĩ, nó gào to lên chứng tỏ là một đứa trẻ khỏe mạnh.

“Nó đây rồi,” Cassandra thôn thức trong lúc cầm tay Wulf và nhìn đứa con cô vừa sinh.

“Nó ở đây rồi,” Wulf cười phá lên rồi hôn thái dương ướt đầm của cô. “Thằng bé đẹp quá.”

Bác sĩ lau rửa và kiểm tra đứa trẻ rồi trao lại cho mẹ bé.

Cassandra như nín thở khi bé đưa con lần đầu tiên trong đời. Hai nắm tay bé xiu nắm chặt lại trong lúc nó thét lên như thể muốn tất cả mọi người biết nó đã có mặt trên đời. Khuôn mặt thằng bé nhăn nhúm như một ông già nhưng cô vẫn thấy đẹp tuyệt vời.

“Nhìn tóc của con này,” cô nói, xoa nhúm tóc dày màu đen trên đầu đứa trẻ. “Thằng bé giống bố quá.”

Wulf mỉm cười khi bàn tay nhỏ bé của con nắm lấy ngón trỏ của bố nó. “Còn hai lá phổi là của em đấy.”

“Anh thôi đi!” cô phản đối ngay lập tức.

“Tin anh đi,” Wulf nói, mắt nhìn cô. “Tất cả Apollite ở đây giờ hẳn đã biết anh sinh ra là thằng con hoang ngoài giá thú và nếu em mà sống sót qua đêm nay, em sẽ thiếu anh.”

Cô cười ngặt nghẽo rồi hôn anh trong lúc vẫn ôm con.

“Nhân tiện, nếu cô thực sự có ý đó, Cassandra,” vị bác sĩ lên tiếng, mắt sáng lên ngời ngời, “tôi có thể cho cô mượn dao mổ đấy.”

Cassandra lại cười phá lên. “Đừng dụ tôi.”

Wulf bế con lên khỏi người cô và ôm con cẩn thận trong đôi tay to lớn của anh. Con trai anh đấy. Niềm hân hoan và cả nỗi sợ hãi trong anh yếu dần. Anh chẳng còn biết thứ gì ngoài con nữa.

Đứa bé nhỏ xíu xiu. Một món quà kì diệu của cuộc sống. Làm sao một sinh vật bé tẹo như vậy có thể sinh tồn được nhỉ? Anh sẽ giết chết hoặc phá hủy bất kì kẻ nào dám đe dọa tới con anh.

“Em định đặt tên con là gì?” Wulf hỏi Cassandra. Suốt mấy tuần nay, anh cố ý đứng ngoài quyết định này của cô. Anh muốn mẹ đứa trẻ đặt tên cho nó.

Đó sẽ là kỉ niệm cuối cùng của cô dành cho con, rồi nó sẽ chẳng bao giờ thực sự biết về mẹ nó.

“Erik Jefferson Tryggvason nghe thế nào?”

Wulf nháy mắt kinh ngạc. “Em chắc chứ?”

Cô gật đầu trong lúc anh khẽ chạm vào má em bé.

“Chào con, Erik Nhỏ,” anh thở mạnh. Trái tim quặn thắt khi gọi tên của em trai anh. “Chào mừng con về nhà.”

“Có lẽ đứa bé đói sữa rồi đấy,” bác sĩ Lakis lên tiếng trong lúc kết thúc việc dọn dẹp. “Anh nên trao nó lại cho mẹ nó một lát đi.”

Wulf làm như cô ấy bảo.

“Cô có cần một y tá chuyên về điều tiết sữa không?” Bác sĩ Lakis hỏi Cassandra. “Trẻ em Apollite thường không bú bình hoặc uống sữa công thức, nhất là khi chúng có dòng máu lại như thế này. Sữa công thức bán ngoài kia không an toàn lắm bởi chúng ta không rõ thằng bé thiên về Apollite hay con người hơn.”

“Tôi nghĩ nhờ một y tá giúp đỡ là ý hay,” Cassandra đáp. “Tôi không muốn làm hỏng chuyện và làm con bị chậm phát triển hay biến con thành một dị nhân.”

Gương mặt vị bác sĩ trông kì quái như thể muốn nói, “Tôi tưởng con cô là dị nhân còn gì nữa.”

Nhưng cô ấy im lặng.

Wulf tiễn bác sĩ ra cửa. “Cám ơn cô,” anh nói khi họ sang phòng khách nơi Kat và Chris đang chờ.

“Ha!” Kat lên tiếng ngay khi vừa thấy Wulf. “Tôi đã bảo thằng bé sẽ ra đời bình an mà.”

“Khí thật,” Chris lẩm bẩm trong lúc đưa cô từ hai mươi đô. “Sau tất cả chuyện này thì chắc chắn Wulf sẽ bị thiếu là cái chắc”

Nói xong họ chạy ngay vào phòng ngủ để nhìn em bé, còn Wulf vẫn nói chuyện với bác sĩ.

Cô ấy nhìn anh cười buồn. “Mọi sự có vẻ trùng khớp theo một nghĩa nào đó.”

“Là sao cơ?”

“Đây là đứa trẻ cuối cùng tôi giúp chào đón tới thế giới này và lại là đứa trẻ có số phận bảo vệ chính thế giới ấy.”

Wulf nhăn nhó. “Cô nói đứa trẻ cuối cùng là sao?”

Bác sĩ Lakis thở dài như thể cả gánh nặng ngày tận thế ập lên trên người cô. “Thứ năm này là sinh nhật tôi.”

Wulf lạnh cả người khi hiểu ra cô đang nói gì. “Cô hai mươi bảy tuổi rồi?”

Cô gật đầu. “Bác sĩ Cassus sẽ đảm trách việc chăm sóc sức khỏe của hai mẹ con. Cô ấy sẽ tới khám cho Cassandra trong tháng tới và bảo đảm mọi thứ tiến triển tốt đẹp.”

Vị bác sĩ dợm bước ra cửa.

“Khoan đã, bác sĩ.”

Cô quay lại nhìn anh.

“Tôi...”

“Đừng nói rất tiếc. Tôi cũng chỉ là một Apollite khác với anh mà thôi.”

“Không,” anh cất tiếng chân thành. “Cô không như thế. Cô là người đã bảo vệ tính mạng cho vợ tôi và giúp đỡ đẻ con tôi. Tôi sẽ không bao giờ quên điều đó.”

Khóe môi cô run run nở nụ cười. “Tôi chúc anh may mắn với thằng bé nhé. Mong rằng khi nó lớn lên sẽ trở thành người đàn ông như bố nó.”

Wulf nhìn cô rời đi với trái tim nặng trĩu. Anh cố hết sức để giữ khoảng cách với mọi người ở đây. Không quan tâm hay nhìn nhận kẻ thù của mình cũng tràn

đầy nhân tính. Nhưng vô ích. Cũng giống như việc anh cố tránh xa Cassandra vậy.

Ngược lại với ý muốn và lý trí của anh, họ đã xâm nhập và chiếm cứ toàn bộ trái tim anh.

Làm sao anh còn có thể quay trở về làm một Thọ săn đêm sau tất cả chuyện này?

Làm sao anh có thể ra tay hạ sát một Daimon khi đã hiểu họ đến thế? Làm thế nào đây?

Khi Wulf quay lại với Cassandra, cô đã kiệt sức hoàn toàn. Kat và cô y tá trông nom đứa trẻ để cô nghỉ ngơi trong chốc lát. Tất nhiên họ phải đánh thức cô khi tới giờ đưa bé bú sữa nhưng ít ra trong một thời gian ngắn cô cũng được nghỉ ngơi thoải mái.

“Nhắm mắt lại,” Wulf nói.

Cassandra làm theo lời anh mà không thắc mắc gì, cô cảm thấy anh đeo thứ gì đó quanh cổ cô. Mở mắt ra, cô nhìn thấy chiếc vòng cổ tinh xảo xưa cũ. Họa tiết trên chiếc vòng không nghi ngờ gì là của dân tộc Bắc Âu. Bốn miếng vuông màu hổ phách xếp cạnh vào nhau tạo thành hình thoi. Chính giữa là hình tròn với một viên đá đồng màu gắn trên đó, thả xuống dưới là hình chiếc thuyền của người Viking nhỏ xíu với cánh buồm cũng làm từ hổ phách.

“Đẹp quá!”

“Erik và anh đã mua hai chiếc như thế này từ một tay lái buôn Đan Mạch ở Byzantium. Hình ảnh gợi nhớ quê nhà của bọn anh. Erik đã tặng cho vợ cậu ấy còn anh định đưa cho em gái anh, Brynhild.”

“Vậy sao anh không đưa cho cô ấy?”

“Con bé không chịu nhận. Nó tức giận anh vì đã không có mặt lúc cha bọn anh chết, tức giận vì anh đi cướp bóc của người khác. Nó nói không bao giờ muốn gặp lại anh nữa nên anh bỏ đi và giữ cái vòng cổ kể từ đó. Anh lấy nó ra từ trong két lúc trở về nhà lấy kiếm cùng Kat.”

Giọng buồn bã của anh chạm tới tâm hồn cô. Mấy tháng qua, cô đã hiểu được thêm các em của Wulf có ý nghĩa to lớn thế nào với anh ấy. “Em rất tiếc, Wulf.”

“Đừng vậy. Anh thích em đeo nó. Như thế nó vốn dành cho em vậy.” Anh lùa tay vào mái tóc cô. “Em có muốn anh ngủ trên ghế không?”

“Sao em lại muốn thế?”

“Chẳng phải lúc trước em nói em sẽ không bao giờ để anh tới gần giường em còn gì.”

Cô bật cười. “Em chẳng nhớ mình đã nói gì nữa.”

“Được rồi. Có lẽ Chris đã ghi âm từ phòng bên cạnh để dành cho con cháu chúng ta sau này.”

Cô lấy hai tay che mặt. “Em mong là anh đang đùa.”

“Không hẳn đâu.”

Cassandra lùa tay vào mái tóc mượt như nhung của anh, để những sợi tóc trượt qua ngón tay cô. Dù sao mọi sự đã qua rồi em có thể tiếp tục chịu đựng anh, nên lên đây ôm em nào. Coi như cũng có chút tác dụng.”

Anh nhanh chóng tuân mệnh cô.

Cassandra thở một hơi dài mệt nhọc và chìm nhanh vào giấc ngủ.

Wulf dõi nhìn cô khi anh để hơi ấm mềm mại nơi cơ thể cô chảy vào trái tim anh. Anh cầm tay cô, ngắm nghía hình dáng mảnh khảnh của bàn tay.

“Đừng rời bỏ anh, Cassandra,” anh thì thầm. “Anh không muốn nuôi dạy con một mình mà không có em.”

Nhưng lời nguyện cầu này cũng vô vọng như cầu cho anh lấy lại được linh hồn vậy.

Sáng thứ Năm, Wulf không ngủ được. Cassandra và Erik vẫn hạnh phúc chìm sâu trong cơn mơ. Anh mãi mê suy nghĩ nên không nằm yên lâu được.

Cuối cùng anh bật dậy, mặc quần áo chỉnh tề và rời khỏi căn hộ. Mới có một vài Apollite đã thức dậy và đi ra khỏi nhà nên anh không phải chịu những cái nhìn miệt thị và nụ cười khinh bỉ.

Anh biết anh chẳng có quan hệ gì với nơi anh sắp tới nhưng anh không dừng được.

Anh phải tới tạm biệt bác sĩ Lakis. Theo cách kì lạ nào đó, cô đã trở thành thành viên trong đoàn quân nhỏ bé của họ trong mấy tuần cô chăm sóc cho Cassandra và Erik.

Căn hộ của cô không cách xa chỗ Phoebe lắm.

Không chắc mình xuất hiện có ổn thỏa không, anh gõ cửa.

Một cậu bé tầm mười hai tuổi ra mở cửa.

“Cháu là Ty hả?” anh hỏi cậu bé, nhớ có lần bác sĩ Lakis đã kể về cậu con trai lớn nhất của mình.

“Mẹ cháu sẽ không trở thành Daimon đâu nên ông có thể để bà ấy yên.”

Wulf nhăn mày trước lời nói giận dữ của cậu bé. “Chú biết mẹ cháu không thể. Chú chỉ muốn gặp mẹ cháu một phút thôi.”

“Dì Millicent ơi,” thằng bé ré lên nhưng không để anh vào nhà. “Thợ săn đêm muốn gặp mẹ.”

Một phụ nữ xinh đẹp tầm tuổi Chris bước ra cửa. “Anh muốn gì?”

“Tôi cần gặp bác sĩ Lakis.”

“Ông ta định giết mẹ đấy!” Thằng bé nói từ sau lưng người phụ nữ.

Cô ta chẳng thèm để ý. Nheo mắt lại, cô ta lùi bước để Wulf vào nhà.

Wulf thở thật sâu nhẹ nhõm khi cô dẫn anh vào phòng ngủ bên tay trái. Cửa mở ra một căn phòng với năm đứa trẻ và một người phụ nữ khác cũng tầm tuổi Millicent. Bác sĩ Lakis đang nằm trên giường nhưng anh gần như không nhận ra cô. Thay vì người phụ nữ trẻ tràn trề sức sống đã đỡ đẻ cho con anh giờ đây cô trông như một bà già năm mươi tuổi.

Millicent xua đám trẻ và cô gái kia ra ngoài.

“Anh chỉ có năm phút, thợ săn. Chúng tôi muốn ở với chị ấy lâu nhất có thể.”

Anh gật đầu, tới khi chỉ còn một mình anh với cô, anh quỳ xuống bên giường.

“Vì sao anh tới đây, Wulf?” Bác sĩ Lakis hỏi. Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh.

“Tôi không rõ nữa. Tôi chỉ muốn cảm ơn cô lần nữa.”

Cô nhấp nháy đôi mắt rung rung lệ và lại có vẻ như già thêm mười tuổi nữa. “Đây không phải phần tệ nhất đâu,” cô thì thầm. “Lát nữa, cơ thể sẽ rã ra trong lúc người vẫn còn tỉnh táo. Nếu may mắn thì nội tạng sẽ ngừng hoạt động nhanh chóng và ra đi. Còn không thì quá trình sẽ kéo dài hàng tiếng liền, như một trận cực hình.”

Giọng cô vang lên đăm xé anh khi anh nghĩ tới Cassandra cũng sẽ phải trải qua điều này. Rồi cô sẽ còn đau đớn hơn cả khi sinh Erik nữa. “Tôi rất tiếc.”

Bác sĩ Lakis không để anh thương hại. “Hãy trả lời tôi câu này?”

“Bất kì điều gì.”

Ánh mắt cô rọi vào anh với tia lửa sáng lòa. “Anh có hiểu không?”

Anh gật đầu. Phải, anh biết họ phải trải qua những gì và anh hiểu vì sao Daimon lại trở nên như thế. Ai có thể đổ lỗi cho họ đây?

Bác sĩ Lakis vươn tay ra chạm vào tay anh. “Tôi mong con trai anh sẽ thoát khỏi số phận này. Thực sự mong mọi điều đó. Vì thằng bé và vì cả hai người. Không ai đáng phải chịu như thế này cả. Không một ai.”

Wulf nhìn bàn tay cô giờ nhăn nheo, lấm tấm đồi mồi. Bàn tay mà mấy tiếng trước còn mềm mượt như tay anh vậy.

“Tôi có thể làm được gì cho cô không?” anh hỏi.

“Hãy chăm sóc gia đình anh và đừng để Cassandra chết đơn độc. Chẳng có gì tệ hơn việc trải qua tất cả chuyện này một mình.”

Cả nhà cô đã quay trở lại.

Wulf đứng dậy và để họ lại với người mẹ, người chị thân yêu. Lúc anh đi ra cửa, bác sĩ gọi anh lại.

“Nếu anh muốn biết thì tên tôi là Maia.”

“Ra đi bình an nhé, Maia,” anh nói, giọng sâu lắng bởi cảm xúc nghẹn ngào. “Tôi mong các vị thần nơi xa sẽ rủ lòng nhân từ với cô ở kiếp sau.”

Điều cuối cùng anh thấy là con trai cô lao vào cánh tay cô và khóc nức lên.

Wulf rời khỏi căn hộ và trở về nhà mình. Tới nơi, anh phải cố kìm nén cơn giận đang âm ỉ trong anh. Anh bước vào phòng, thấy Cassandra vẫn đang nằm ngủ cạnh Erik.

Trông cả hai mẹ con mới xinh đẹp làm sao. Cô còn trẻ, đáng ra còn cả tương lai phía trước. Con cô cần có mẹ ở bên.

Và hơn hết cả, Wulf cần cô.

Không thể để mọi chuyện kết thúc như thế được. Không thể.

Anh sẽ không chấp nhận.

Cầm lấy điện thoại, anh quay lại phòng khách và gọi cho Acheron.

Ngạc nhiên là Ash nghe máy sau tiếng chuông đầu tiên.

“Anh trở lại rồi à?” Wulf hỏi.

“Có vẻ là vậy.”

Anh tảng lờ cái tật xách mé thường lệ của Ash và đi thẳng vào vấn đề. “Anh có biết chuyện gì đã xảy ra trong lúc anh đi vắng không?”

“Tôi biết thứ, Wulf,” Ash nói giọng cảm thông. “Chúc mừng cậu kết hôn và mừng vì Erik chào đời nhé.”

Anh ghen hòng khi nghe nhắc đến con trai. Anh chẳng buồn hỏi Ash xem vì sao anh ta biết cả chuyện đó. Ash sẽ không trả lời và ai cũng biết anh ta là một kẻ lập dị thế nào.

“Liệu có...” Wulf không thể thốt nên lời để hỏi xem liệu họ có chút hi vọng nào cho tương lai được bên nhau không.

“Cậu chưa sẵn sàng cho câu trả lời đâu.”

Con giận trong Wulf bùng nổ. “Chết tiệt, Ash. Ý anh tôi chưa sẵn sàng là sao?”

“Nghe này, Wulf,” Acheron đáp với giọng kiên nhẫn của bậc phụ huynh đang đối mặt với đứa con cáu bẳn. “Nghe cho kỹ vào. Đôi lúc để có được điều ta muốn nhất, ta phải từ bỏ mọi đức tin của mình. Mà cậu thì chưa sẵn sàng cho điều đó.”

Wulf ghì chặt lấy điện thoại. “Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì. Vì sao anh không thể trả lời một câu hỏi đơn giản như thế?”

“Hãy hỏi tôi một câu đơn giản, tôi sẽ cho cậu đáp án cũng đơn giản như vậy. Còn điều cậu vừa hỏi vô cùng phức tạp. Cậu đã hoàn thành tốt những việc Artemis muốn cậu làm. Cậu đã bảo vệ được dòng giống của mình và của anh em cô ấy.”

“Vậy tại sao nghe giọng anh không có gì vui vẻ cả thế?”

“Tôi không muốn thấy ai bị lợi dụng hoặc đùa bỡn cả. Tôi biết lúc này cậu đang rất đau khổ. Tôi biết cậu tức giận. Tôi hiểu hết. Cậu có quyền cảm thấy như thế. Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc đâu. Khi nào cậu sẵn sàng, tôi sẽ trả lời câu hỏi đó của cậu.”

Tên khốn lại tắt máy trước anh.

Wulf đứng như trời trồng giữa phòng khách, cảm thấy mình đã bị phản bội. Anh muốn Ash đổ máu, nhưng trên hết anh còn muốn Artemis và Apollo chịu cảnh đó hơn. Làm sao họ dám đùa giỡn người ta như vậy, như thể mọi sinh mạng chẳng là gì với họ.

Cửa phòng ngủ mở ra, Cassandra đứng đó, lông mày nhíu lại vì lo lắng.

“Chào anh,” cô lên tiếng, trông uể oải vô cùng.

“Lẽ ra em phải ở trên giường chứ.”

“Anh cũng thế thôi. Em thấy lo khi thức dậy không thấy anh đâu. Mọi chuyện ổn chứ?”

Vì lý do nào đó, mọi chuyện luôn lắng lại ổn thỏa khi cô ở bên anh. Nhưng lúc này ngay cả việc đó cũng trở nên khó khăn.

Anh cố hình dung cảm giác khi nắm tay cô trong lúc cô già đi nhanh chóng trước mặt anh.

Cảm giác chứng kiến cô tan biến thành tro bụi...

Đau đớn bủa vây lấy anh mãnh liệt tới mức anh cố hết sức để ghìm nén trong lòng. Để không hét lên tới khi cơn thịnh nộ của anh rung chuyển cả sảnh đường trên đỉnh Olympus.

Lúc đó anh chỉ muốn cô, muốn tới mức anh chẳng nghĩ được gì nữa.

Nhưng hãy còn quá sớm. Cô vừa mới sinh con cho anh. Và dù anh muốn kiếm tìm an ủi thể xác nơi cô thế nào chẳng nữa, anh sẽ không bao giờ hành động ích kỷ như vậy.

Cassandra không ngờ Wulf lại bế cô lên và ghim cô vào bức tường phía sau anh. Đôi môi anh phủ lấy môi cô trong nụ hôn điên cuồng như thể anh không còn cơ hội hôn cô nữa.

Cô thở hắt hắt, hít lấy mùi hương của chàng chiến binh Trung cổ. Để cảm giác vòng tay anh bao lấy cô, cướp đoạt cô khỏi thực tế phũ phàng không tránh được.

Cô biết anh cần cô. Anh sẽ không thừa nhận. Cô cũng biết cả điều đó. Anh quá mạnh mẽ nên không dám thừa nhận mình cũng có yếu điểm. Không dám nói lên điều anh sợ hãi, nhưng làm sao anh lại không sợ được đây?

Chẳng ai trong hai người biết liệu rằng con trai họ là người hay Apollite nhiều hơn. Những bài kiểm tra sơ bộ vẫn chưa đưa ra được kết luận gì. Và phải chờ thêm ba tháng nữa họ mới tiến hành đợt kiểm tra tiếp theo để xem ADN nào áp đảo trong máu thằng bé.

Dù kết quả thế nào đi nữa, Wulf sẽ chỉ còn lại một mình để chăm sóc Erik.

Anh thả cô ra.

Cassandra cầm lấy tay anh rồi dẫn anh trở về phòng ngủ. Cô đẩy anh ngã ra giường.

“Em định làm gì thế?” anh hỏi.

“Sau bao thế kỉ, em tưởng anh có thể nhận ra lúc nào một phụ nữ đang quyến rũ anh chứ nhỉ.”

Wulf nghệt thờ trong lúc dõi nhìn cô. Anh bung lấy mặt cô bằng cả hai tay.

Cảm giác làm tình với một phụ nữ nhớ ra anh khiến anh vui sướng. Cô nhớ anh thích được vuốt ve như thế nào, chạm vào đâu.

Cô nhớ toàn bộ con người anh.

Suốt nhiều thế kỉ, chỉ toàn người lạ đụng chạm tới anh. Không ai trong số họ cho anh cảm giác như thế này. Cũng chẳng có ai sưởi ấm trái tim băng giá của anh, khiến anh yếu mềm như thế.

Chỉ có mình Cassandra.

Cassandra cảm nhận cơ thể anh thả lỏng ra.

Sau khi anh lả đi vì thỏa mãn, anh cứ nằm nguyên như thế trên giường, thờ hờn hờn, mắt nhắm nghiền trong lúc cô rúc vào ngực anh. Tay anh ôm chèo lấy cô trong lúc cô nghe tiếng tim anh đập thành thịch.

“Cảm ơn em,” anh dịu dàng nói, vuốt ve mái đầu cô.

“Không có gì. Anh thấy khá hơn chưa?”

“Chưa.”

“Hừm, dù sao em đã cố rồi.”

Anh cười gượng cay đắng. “Không phải do em đâu mà, tình yêu của anh. Thật đấy.”

Bỗng nhiên, Erik tỉnh dậy, khóc vang nhà. Wulf nhanh chóng kéo khóa quần lên còn Cassandra đỡ con.

Wulf nhìn Cassandra vén áo lên để cho con bú. Anh dõi theo bằng ánh mắt kinh ngạc, hình ảnh ấy động chạm tới phần hoang dã nhất trong anh. Đây là vợ và con trai anh.

Anh cảm nhận được thứ tình cảm nguyên thủy nhất khi ở bên họ: sự bao bọc. Anh sẽ tiêu diệt bất kì kẻ nào dám đe dọa tính mạng hai mẹ con.

Anh ngồi lại trên giường và ôm Cassandra trong lúc cô vẫn đang cho con bú.

“Sáng nay người ta bắt đầu làm đông sữa của em rồi,” Cassandra khẽ nói.

“Vì sao?”

“Vì bác sĩ Lakis nói rằng bé cần bú sữa mẹ cho tới khi được sáu tháng tuổi. Apollite đã phát triển một phương pháp bảo quản sữa bởi rất nhiều phụ nữ trong tộc chết trước khi con họ cai sữa.”

“Đừng,” anh thì thầm trên thái dương cô, không chịu nổi suy nghĩ cô sẽ chết. “Anh... anh đã nghĩ rất nhiều về chuyện này. Nhiều vô cùng.”

“Và?”

“Anh muốn em biến thành Daimon.”

Cô ngả ra, nhìn anh bàng hoàng. “Wulf? Anh nghiêm túc chứ?”

“Ừ. Như thế mọi sự sẽ trở nên hoàn hảo. Bằng cách đó...”

“Em không thể làm vậy,” cô đáp, ngắt lời anh.

“Em có thể. Tất cả những gì em phải làm là...”

“Giết người vô tội.” Cô khiếp đảm. “Em không thể.”

“Phoebe đâu có giết ai.”

Nhưng chị ấy nhận máu từ một kẻ như thế và chị ấy phải hút máu của anh ta. Không có ý xúc phạm ai cả nhưng đúng là ghê tởm. Chưa kể một sự thật nhỏ nhỏ nữa là chẳng có ai cho em làm thế ấy chứ, mà người cuối cùng em muốn hút là Urian. Nhân tiện, anh cũng đừng quên anh và đám bạn cùng hội sẽ đuổi bám em mỗi lần em rời khỏi Elysia để săn tìm nạn nhân.”

“Họ sẽ không làm thế,” anh nhấn mạnh. “Anh sẽ không để họ làm thế. Anh sẽ bảo vệ em được an toàn, Cassandra. Anh thề đấy. Em có thể sống trong căn hầm với anh. Không ai biết chuyện chúng ta cả.”

Biểu cảm trên gương mặt cô dần dịu lại. Cô đặt bàn tay mềm mại, ấm áp vào má anh. “Em biết, Wulf ạ. Erik cũng sẽ biết, còn Chris...”

“Xin em, Cassandra,” anh nài nỉ, nghĩ tới bác sĩ Lakis và hình dáng cô trước lúc lâm chung. Cô già đi nhanh chóng. Nỗi đau rõ rệt trên gương mặt cô. “Anh không muốn em chết. Nhất là khi...”

“Em cũng thế,” cô đáp, ngắt lời anh. “Hãy tin em khi em nói vậy.”

“Hãy chiến đấu vì anh. Vì Erik.”

Cô nhăn mày. “Như thế không công bằng. Em không muốn chết cũng như anh thôi, nhưng điều anh đòi hỏi là quá sức với em. Nó ngược lại với mọi điều anh chiến đấu chống lại và tin tưởng. Rồi cuối cùng anh sẽ ghét bỏ em.”

“Anh không bao giờ có thể ghét em.”

Cô lắc đầu ra chiều không tin. “Các phiên tòa ly hôn bao giờ cũng có tới hàng trăm ông chồng cùng chung suy nghĩ ấy khi họ cưới vợ. Rồi một năm sau khi em hạ sát rất nhiều sinh mạng vô tội, anh sẽ cảm giác ra sao?”

Anh không muốn nghĩ nữa. Anh chỉ muốn nghĩ về cả nhà bọn họ. Một lần trong cả kiếp bất tử này, anh muốn sống vì mình. Mặc kệ tất cả mọi thứ. Một nghìn hai trăm năm qua anh đã luôn bảo vệ con người.

Tất cả những gì anh cần là một năm hạnh phúc. Như vậy là quá nhiều sao, sau tất cả những gì anh đã làm cho nhân loại?

“Ít ra em hãy nghĩ tới chuyện đó vì anh không được sao?” anh khẽ hỏi, dù anh biết cô nói đúng.

“Hãy cẩn thận điều cậu mong muốn, có lúc cậu sẽ nhận được đủ vốn lẫn lãi đấy.” Lời của Talon vẫn ám ảnh anh.

“Được rồi,” Cassandra thì thầm, nhưng dù có nói như vậy, cô biết thừa là không phải thế.

Cả hai nhảy dựng lên trước tiếng chuông điện thoại.

Cứ nghĩ đây là Ash vì anh ấy không chịu đăng kí mã người gọi tới, Wulf lôi điện thoại giắt dưới thắt lưng ra và trả lời.

“Chào người anh em Viking.”

Máu anh đông lại khi nghe âm thanh pha giọng điệu Hy Lạp cổ đại anh vẫn nhớ như in “Stryker?”

“Đúng rồi, giỏi lắm. Ta tự hào về ngươi đấy.”

“Làm sao ngươi có được số của ta?”

Nếu Urian phản bội họ, thề có các thần ngự trên cao, anh sẽ xé xác tên Daimon ấy ra thành trăm mảnh.

“Lại một câu hỏi thú vị, phải không? Ta có lời khen dành cho ngươi đấy. Ngươi ép ta tham gia trò rượt đuổi khắp thành phố. Nhưng ta cũng có nguồn tin đáng tin cậy. May là một kẻ trong số đó sống ngay tại thành phố ngươi đang trú ngụ.”

“Ai vậy?” Wulf hỏi.

Stryker tặc lưỡi. “Sự tò mò giết chết con người ta phải không? Là ai nhỉ? Ta muốn gì? Ta có giết con tin không?” Hấn dừng lại, cười thích chí. Ta sẽ nhân từ với ngươi vậy. Ta nghĩ ngươi đủ thông minh để biết ta đang theo đuổi cái gì.”

“Ta sẽ không giao Cassandra ra đâu. Ta không quan tâm ngươi đang bắt giữ ai.”

“Ồ, nhưng ta không cần Cassandra nữa. Động não đi. Đẳng nào con bé cũng chết trong vài tuần nữa thôi. Giờ ta muốn con trai ngươi kia.”

“Khốn kiếp!”

Gã Daimon lại tặc lưỡi. “Câu trả lời cuối cùng của ngươi đấy hả? Ngươi thậm chí không muốn biết ta sắp sửa nuốt chửng linh hồn của ai ư?”

Là ai cũng không bằng con trai anh và Cassandra. Chẳng quan trọng. Không ai trên đời này có ý nghĩa với Wulf hơn hai mẹ con. Nhưng anh vẫn phải biết. “Ngươi đang giữ ai?”

Điện thoại im lặng vài giây trong khi Wulf nín thở. Không thể là Cassandra, Erik hay Chris được. Vậy còn ai nhỉ?

Câu trả lời khiến máu anh đông cứng lại.

“Wulf?”

Là bố của Cassandra.